

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τους ξέχασε ο θάνατος. 'Ο Ραμπελαί στο Βατικανό. 'Οπου φύγει φυγει. Γιατί τὸ ἔσκασε. 'Ο ἄπαγχονισμὸς τοῦ Ζολᾶ. 'Ενα κόλπο τῆς Σάνδη. 'Απαγορεύεται! 'Ο Βολταίρος καὶ ὁ Θεός. κλπ.

Ο Γάλλος συγγραφεὺς Φοντενέλ, εὐρισκόμενος ἕνα βράδυ σὲ μιὰ συναναστροφή, κάθησε κοντὰ στὴν κυρία Φροαντμών, γρηᾶ ἐνενηντα χρονῶν. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κι' ὁ ἴδιος ὁ Φοντενέλ ἦταν 98 ἐτῶν.

— "Α, φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ κυρία Φροαντμών, κουνώντας τὸ κεφάλι της, γηράσαμε, γηράσαμε!

— Σιωπή! 'Ο θάνατος μᾶς λησμόνησε! τῆς εἶπε σιγὰ ὁ Φοντενέλ, βάζοντας τὸ δάκτυλό του στὸ στόμα του.

***

'Ο Ραμπελαί, ἀκολουθήσας κάποτε τὸν καρδινάλιο Βελλαί σὲ κάποια ἀποστολὴ του στὴ Ρώμη, ἔγινε δεκτὸς μετὸν καρδινάλιο στὴν δοθεῖσαν παρὰ τοῦ Πάπα ἀκρόασις.

'Ο Βελλαί πλησίασε τὸν "Ἅγιο Πατέρα καὶ, κατὰ τὴν συνήθεια, τοῦ φίλησε τὴν παντούφλα του. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Ραμπελαί τῶσκασε ἀλὰ γαλλικά. Κι' ὅταν ὁ πρέσβυς τὸν ρώτησε κατόπιν γιατί ἔφυγε κρυφὰ, ὁ περίφημος σατυρικός ἀπεκρίθη: «'Αφοῦ σεῖς, πού εἰστε κύριός μου, φιλήσατε τὴν παντούφλα τοῦ Πάπα, τί ἔπρεπε νὰ τοῦ φιλήσω ἐγώ;»

***

'Ο 'Αλφόνσος Ντωντέ δὲν εἶχε σὲ μεγάλη συμπάθεια τὸν Ζολᾶ. 'Ο εὐαίσθητος καὶ μελαγχολικός ποιητὴς τῆς «Σαπφούς» δὲν μπορούσε ν' ἀνεχθῆ τὸν ἀπότομο καὶ κυνικό ρεαλισμὸ τοῦ συγγραφέως τῆς «Γαβέρνας». Μὰ ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ ὠφείλετο καὶ σὲ κάποιον ἄλλο λόγο: 'Ο Ντωντέ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε ἄρρω-

χυμοῦσε στὸ λαιμὸ σὰν λυσσασμένος...

Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἦταν πανηγύρι στὸ γειτονικὸ χωριό. 'Ο ὑπουργὸς Γιαράι πῆγε κεῖ πέρα μετὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴ Βέρθα. Γιὰ πρώτη φορά εἶχε στολίσει τὸ λαιμὸ του μετὴν κόκκινη μεταξωτὴ ἐσάρπα πού εἶχε κεντήσει ἐκείνη μετὰ χέρια της. Στὸ πανηγύρι ὅμως ἦταν κι' ὁ Στέφαν Κερτέτς. 'Η Βέρθα, μόλις τὸν εἶδε, χλώμιασε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της. Μὰ ὁ Γιαράι, θρασύς κι' ἀγέρωχος ὅπως πάντα, μόλις τὸν ἀντίκρουσε ξέσπασε σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του...

'Υστερ' ἀπὸ τὸ πανηγύρι ὁ Γιαράι συνώδεψε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του ὡς τὸ σπίτι της καὶ κατόπιν πῆρε ἕνα μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ χωράφια γιὰ νὰ γυρίσῃ κι' αὐτὸς στὸ δικό του...

Ξαφνικά ὅμως στάθηκε σαστισμένος κι' ἔβγαλε ἕνα σπαρρακτικὸ οὐρλιασμα! 'Όσοι τότε ἀπὸ τοὺς συγχωριανούς του πρόφθασαν κι' ἔτρεξαν κοντὰ του, εἶδαν ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα. 'Ενας μολοσσὸς, ἄγριος, μετὰ κόκκινα μάτια, σὰν λυσσασμένος, εἶχε χυμῆξει στὸ λαιμὸ του καὶ ξέσκιζε μετὰ μυτερὰ δόντια του τὴν κόκκινη ἐσάρπα πού τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ ξανθιά ἀρραβωνιαστικιά του. Μὰ, μετὰ τὴν δαγκωματιὰς αὐτῆς ὁ ἄγριος μολοσσὸς πετσόκοψε καὶ κατακομμᾶτισε καὶ τὸ λαιμὸ τοῦ Γιαράι.

'Ο λυσσασμένος ἐκεῖνος σκύλος, μόλις εἶδε τοὺς χωρικούς τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ χάθηκε σὰν ἀστραπὴ μέσα στὰ χωράφια. 'Ετσι κανεὶς δὲν τὸν ξαναεἶδε πειὰ καὶ κανεὶς δὲν κατάλαβε πὼς ἦταν ὁ μολοσσὸς τοῦ Στέφαν Κερτέτς, πού τὸν εἶχε μεταχειρισθῆ ὡς ὄργανο γιὰ τὴν σκληρὴ ἐκδίκησί του.

'Απὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Στέφαν δὲν ξαναπάτησε τὸ πόδι του στὴν Κζόρνα. 'Εγκυταστάθηκε στὸ Τσένκ ὅπου ξανάφτιαξε τὴ ζωὴ του κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ παντρευθῆ τὴν ἀγαπημένη του Βέρθα μετὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

στος, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ γράψῃ. Καὶ φυσικά ζήλευε τὴν ρωμαλέα ὑγεία, τὴν δημιουργικὴ ἀντοχὴ καὶ τὴς βιβλιοπωλικὲς ἐπιτυχίες τοῦ Ζολᾶ.

'Όταν ὁ Ζολᾶ τελείωσε τὴ σειρά τῶν «Ρουγκῶν - Μακάρ», ἡ ὁποία ἀποτελεῖται, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ εἴκοσι μεγάλα μυθιστορήματα, πραγματευόμενα τὴν ἱστορία μιᾶς οἰκογένειας, κάποιος, δημοσιογράφος τότε στὴ «Ζουρνάλ» καὶ σήμερα περίφημος ἐπίσης μυθιστοριογράφος, ὁ Λουί ντὲ Ρομπέρ, πῆγε καὶ παρακάλεσε τὸν Ντωντέ νὰ γράψῃ κάτι γιὰ τὸ «γενεαλογικὸ δέντρο» τῶν Ρουγκῶν Μακάρ.

'Ενα σαρκαστικὸ χαμόγελο συνέσπασε τότε τὴν συνήθως γλυκεῖα φυσιογνωμία τοῦ Ντωντέ:

— "Ἄν ἐπρόκειτο νὰ γράψω τίποτα, ἀποκρίθηκε, ἀσφαλῶς θὰ συμβούλευα τὸν Ζολᾶ, τώρα πού τελείωσε τὸ γενεαλογικὸ δέντρο του, νάνέβῃ στὸ ψηλότερο κλαδί του... καὶ νὰ κρεμαστῆ!...

***

'Η Γεωργία Σάνδη εὐρισκομένη στὴ Ρώμη καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Μονὴ τοῦ 'Αγίου 'Ονουφρίου, ὅπου δὲν εἶνε δεκτὸν τὸ ὠραῖον φύλον, ἐσκέφθηκε νὰ φορέσῃ ἀνδρικό ρούχα. Φανταζότανε ὅτι δὲν θὰ τὴν παρατηροῦσαν μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν. Μὰ ὅταν ὁ θυρωρὸς τὴν εἶδε, κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ τῆς εἶπε:

Κύριε, λυποῦμαι, ἀλλὰ ἡ κυρίες δὲν μπαίνουν ἐδῶ!

***

Κάποτε πού ὁ Βολταίρος, περίφημος γιὰ τὴν ἀθεία του, ἔκαμνε περίπατο μετὰ ἕνα φίλο του, πέρασε ἀπὸ μπρός του ἕνας παπᾶς ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια τὴν 'Αγία Μετάληψι. 'Ο φιλόσοφος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του.

— Πῶς, τοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος του ἐκπληκτος, συνεφιλιώθης λοιπὸν μετὰ τὸν Θεό;

— "Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Βολταίρος, χαιρετιόμαστε μονάχα, ἀλλὰ δὲν μιλιώμαστε.

***

Διώχνοντας κάποτε ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Γερμανίας Γκαίτε τὴν μαγεύρισά του, τῆς ἔδωσε τὸ ἐξῆς πιστοποιητικὸ, τὸ κείμενο τοῦ ὁποῖου παίρνουμε ἀπὸ τὴν μετὰ θάνατον ἐκδοθεῖσαν ἀλληλογραφίαν τοῦ μεγαλοφυοῦς Γερμανοῦ ποιητοῦ:

«'Η Καρλόττα Χόξερ ἔμεινε στὴν ὑπηρεσία μου δύο χρόνια. 'Ὡς μαγεύρισσα δὲν μπορῶ νὰ εἰπῶ πὼς δὲν εἶνε καλὴ. Ξέρει νὰ μαγειρεύῃ ἀρκετὰ καλὰ καὶ φτιάχνει ἰδιαίτερος ἔξοχα γλυκύσματα. Στὴν ἀρχὴ ὅταν πρωτοῆρθε στὸ σπίτι μου ἔδειξε πολὺ καλὴ διαγωγή. 'Ἦταν ὑπάκουη, περιποιητικὴ, εὐγενὴς καὶ ἐξυπνη.

Τώρα τελευταῖα ὅμως, ἀναγκάζομαι νὰ τὴν διώξω γιατί ἀλλάξε ὅλως διόλου χαρακτῆρα καὶ ἔγινε ἀνυπόφορη. Δὲν ἔχει πειὰ οὔτε τοὺς ἴδιους τρόπους, οὔτε τὴν ἴδια διάθεσι γιὰ δουλειά. Μαγειρεύει ὅ,τι θέλει καὶ ὅπως θέλει, ἄρχισε νὰ εἶνε ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης, σπάταλη καὶ τεμπέλα. Διαρκῶς θρισκόταν σὲ διχόνοια μετὰ τοὺς ἄλλους ὑπηρετές μου,

καὶ κάθε ἡμέρα δημιουργοῦσε στὴν κουζίνα καυγάδες γι' ἀσήμαντα πράγματα. Μέσα στὰ τόσα αὐτὰ ἐλαττώματα πού μοῦ φανέρωσε τελευταῖα προσθέτω ἀκόμα καὶ ἕνα πού φαίνεται πὼς θὰ τὸ εἶχε ἀπὸ καιρὸ, ἀλλὰ κατάφερε καὶ τὸ ἔκρυβε τεχνικά: Πρὸ 5 ἡμερῶν τὴν ἐπίσασα ἕνα ἀπόγευμα νὰ κρυφακοῦη πίσω ἀπὸ τὴς πόρτες τῶν δωματίων μου. "Ἴσως ὅμως ἀργότερα νὰ διορθωθῆ».

